

РЕШЕНИЕ

№ 1156

гр. Пазарджик, 19.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20215220101240 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от „Л. к. С. лизинг“ЕАД с ЕИК ***** със съдебен адрес гр.С., бул.“Б. ш.“№459 срещу ЮЛ. Р. М. с ЕГН ***** от село Д., община В., ул.“К. и М.“№3, в обстоятелствената част на която се твърди, че на 21.09.2017г страните са сключили лизингов договор със срок от 24 месеца, по силата на който на ответника е предоставено ползването на лек автомобил марка „Пежо“, модел 508, ACTIVE 2.0, подробно индивидуализиран приложение №1 –спецификация към договора и приемо-предавателен протокол към него.Съгласно договорните клаузи за ответника е възникнало задължението за изплаща точно и в срок лизинговите вноски всяка в размер на 340.67евро , съгласно погасителен план, неразделна част от договора като всяка вноска е дължима до 1-во число на всеки нов месец. Първата вноска е дължима до 05.10.2017г, а последната до 05.09.2019г. Твърди се, че по процесния договор са постъпили следните плащания – първоначална вноска в размер на 920.33евро. Месечните вноски от 2 ра до 8-ма , дължима за месец май 2018г са платени с голямо закъснение. Вноската за месец юни 2018г е платена частично в размер на 68.36евро. Твърди се, че ответникът многократно е канен да заплати задълженията си, но без резултат. Твърди се, че на ответника е връчена нотариална покана с рег.№1905 по описа на нотариус Емил Чолев с рег.№649 с район на действие РС-В..Автомобилът е върнат на собственика на 29.07.2020г, тоест десет месеца по-късно, но задълженията не са платени. Твърди се, че ответникът не е заплатил сумата от 5 382.36евро, което е дължима цена по договора за лизинг и представлява неплатени лизингови вноски за периода от 06.06.2018г до 06.09.2019г, датата на изтичане на договора. Твърди се, че на основание раздел VIII т.3 от договора ответникът дължи заплащане на всички разноси,

свързани с ползване на автомобила, а именно: сумата от 694.63лв. за застраховка „Пълно каско“ за периода от 21.09.2018г до 20.08.2019г. съгласно застрахователна полица №0313180300002524 на „Д. З.“АД, сумата 96.87лв. за ДМПС за 2019г, сумата от 106.56лв. за ДМПС за 2020 до 27.09.2020г./ датата на връщане на автомобила/, сумата от 366.07лв. за ГО за 2019г., сумата от 400лв. електронен фиш за налагане на глоба за нарушение , установено с автоматизирано техническо средство или система. Ищецът твърди, че му се дължи обезщетение за времето на ползване на лизинговото имущество , считано от датата на изтичане на договора 06.09.2019г до 29.07.2020г датата на връщане на автомобила. Ответникът е ползвал неправомерно автомобила за срок от девет месеца. Наемът на този автомобил е средно 450 евро на месец като за формирането на наемната цена са взети предвид модела на автомобила и продължителността на ползването му. Ето защо счита , че му се дължи сумата от 3 825евро , представляваща наемна цена за ползване на автомобила за срок от 9 месеца или в размер на 425 евро месечно.Моли се съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищеца горните суми, ведно със законната лихва върху тези главници, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане Претендират се сторените по делото разноски. В подкрепа на твърденията си ищецът ангажира доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника, чрез пълномощника му, е подаден писмен отговор , с който се оспорват предявените искове както по основание така и по размер. Оспорват се обстоятелствата в исковата молба като се твърди, че процесният лизингов автомобил е върнат поради неизправност на ищеца още през месец юни 2018г и в тази връзка от ответника не се дължи плащане по договора след този месец, както и претенцията от 06.09.2019г до 29.07.2020г., тъй като не по негова вина е лишен от ползването на автомобила.Оспорва се обстоятелството, че с приложения поделото приемо-предавателен протокол от 29.07.2020г. е върнат процесния автомобил. Твърди се също така, че ответникът е платил в повече от дължимите вноски , докато е ползвал автомобила.Оспорва се обстоятелството, че ответникът дължи плащането на глоба в размер на 400лв., установена с представения по делото електронен фиш, тъй като същият не е управляван от него и не се отнася до лизинговия автомобил, освен това не е уведомяван за това обстоятелство. Прави възражение за настъпила погасителна давност по отношение на всички вземания на ищеца.

В съдебно заседание ищцовото дружество ,чрез процесуалния си представител поддържа предявените искове. Подрони съображения по съществото на спора са развити в хода на устните състезания.

В съдебно заседание ответникът не се явява и не се представлява.

Пазарджишкият районен съд след като се запозна с изложените в исковата молба твърдения, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно, при съблюдаване разпоредбата на чл.235 от ГПК прие за установено следното от фактическа страна:

От ангажираните от ищцовото дружество писмени доказателства се установява, че на 21.09.2017г. между него в качеството на лизингодател и ответника в качеството на

лизингополучател е сключен договор за лизинг №53696 по силата на който лизингодателят се е задължил да отдаде за ползване на лизингодателя следната вещ- товарен автомобил марка „Пежо“, модел , модел 508, ACTIVE 2.0, подробно индивидуализиран приложение №1 –спецификация към договора и приемо-предавателен протокол към него.

Лизингополучателят се е задължил да плати лизинговата цена възлизаща на сумата от 9096.41 евро с включен 20%. Първоначалната вноска е в размер на 920.33евро. Останалата цена в размер на 8176.08.евро е следвало да се изплаща за периода на договора на 24 равни месечни вноски всяка в размер на 340.67 евро съгласно погасителен план, съставляващ неразделна част от договора, с падеж на първата месечна вноска до 05.10.2017г. и последната до 05.09.2019г.Останалите вноски са дължими на първо число на всеки нов месец от срока на договора. Ищецът твърди, че по лизинговия договор са постъпили плащания както следва:първоначална вноска в размер на 920.33евро. месечни вноски от 2-ра до 8-ма , дължима за месец май 2018г. са платени със задължение . Вноската от месец юни 2018г. или 9-та вноска е платена частично в размер на 68.36 евро. Твърди се, че съгласно раздел VIII,т.3 от процесният договор лизингополучателят се е задължил да заплаща всички разноски свързани с ползването на автомобила, а именно сумите по застраховка „Пълно автокаско“, както и данък за превозното средство, застраховка „Гражданска отговорност“, допълнително средство за защита на автомобила и др. Лизингополучателят се е задължил да заплаща сумите, дължими за застраховка за следващата година 10 дни преди изтичане на валидността на застраховката за старата година , а също така и да заплати в 10 дневен срок преди изтичане на първия , предвиден в закона срок данък върху превозното средство за всяка следваща година.

Видно от представения по делото приемо –предавателят протокол от 21.09.2017г/ неоспорен от ответника/ лизинговата вещ е предадена от лизингодателя на лизингополучателя в стандартно техническо състояние, съгласно условията на договора с 2 броя ключ и прилежащо към него оборудване и окомплектовка като автомобила .

От представения електронен фиш серия К№1751995, издаден от ОД на МВР-варна е видно, че на представляващия ищцовото дружество е наложена глоба в размер на 400лв. за това, че на 21.09.2017г в 18:02 часа в село старо Оряхово, обл.Варна по ул.“Дунав“ посока град Бургас товарен автомобил марка „Пежо 508“, рег.№СА7337СХ е управляван със скорост 84 км/ч при разрешена такава 50 км/ч, тоест превишена стойност на скоростта 34 км/ч. Видно от приложеното по делото преводно нареждане дружеството е заплатило на 09.01.2019г. глобата по коментирания електронен фиш.

Ищцовото дружество е отправило нотариална покана до ответника, с която го уведомява, че едностранно разваля лизингов договор №53696/21.09.2017г. на основание раздел IX чл.1 от същия. Ответникът е уведомен, че дължи по договора сумата от 16 462.90евро като посоченото задължение е формирано съгласно клаузите на договора и е изчислено към 31.07.2019г. С нотариалната покана ответникът е приканен да върне лизинговата вещ на в о офис на дружеството в град С., бул.“Б. ш.“№459 в конкретно посочен офис на дружеството. Ответникът е предупреден, че при невръщане на автомобила

ищецът ще бъде принуден да сезира органите на МВР за престъплението обсебване по чл.206 от НК и че ще бъде поискано автомобилът да бъде обявен за общодържавно издирване. Нотариалната покана е връчена на ответника по реда на чл.47, ал.5 от ГПК като това действие е обективизирано в протокол за връчване на нотариалната покана рег.№1905, том 1, акт№47 от 09.08.2019г. на нотариус Емил Чолев, рег.№649 на Нотариалната камара, с район на действие РС-В..

Ищецът е ангажирал доказателства, от които е видно, че на 22.08.2018г е сключил със застрахователя“ Дженерари Застраховане“АД с ЕИК ***** договор за застраховка „ Пълно Каско“ за лизинговия автомобил, съгласно застрахователна полица №0313180300002524. Срокът на договора е от 21.09.201г до 20.09.2019г. Обща застрахователна сума 926.17лв. платима на четири вноски всяка в размер на 231.54лв. и с падежи : първа вноски- 22.08.2018г., втора вноски -21.12.2018г , трета вноски –на 21.03.2019г и четвърта вноски на 21.06.2019г. Видно от представените от ищеца транзакции/ неоспорени от ответника/ , а и от удостоверения за платена застрахователна премия , издадено на 29.10.2020г от „Д. З.“АД застрахователната премия в размер на 926.17лв. по посочената погоре застрахователна полица е платена от ищцовото дружество. Между двете дружества е сключен на 08.05.2019г. и договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – застрахователна полица №BG/08119001291097 със срок 12 месеца , считано от 30.05.2019г до 29.05.2020г и дължима застрахователна премия в размер на 366.07лв., който размер видно от горевизираното удостоверение от 29.10.2020г. също е платена от ищцовото дружество на застрахователя „Д. З.“АД.

От приложените към исковата молба писмени доказателства, неоспорени от ответника, се установява, че ищецът е платил на 18.04.2019г в полза на Столична община, район Крекиковци сумата от 96.87лв.за местен данък за процесното МПС за 2019г. , респективно сумата от 106.56лв. местен данък за процесното МПС за 2020г. до 27.09.2020г./ датата на връщане на автомобила/

Видно от данните по делото ищцовото дружество е подало молба до СДВР, излагайки обстоятелства във връзка със сключения лизингов договор с ответника акцентират върху факта, че след като М. е бил поканен да си плати просрочените задължения по вече едностранно разваления договор за лизинг и да върне лизинговия автомобил автомобилът не се открива.С тази молба органите на полицията са сезирани за евентуално престъпление по чл.206 от НК и за съдействие да им се върне автомобила, включително за обявяването му за общодържавно издирване. С последваща молба , адресирана до 05 РУ С. разследващите органи са уведомени от ищеца , че владението на процесния автомобил е върнато и се прави искане автомобилът да бъде снет от системата на МВР като обявен за издирване.

От приетата по делото преписка от СДВР 05 РУ е видно, че е било образувано ДП2293МИП-15049/06.03.2020г , пр.пр.№9207/2020г. за това, че на 22.09.2019г в град С., бул.“Б. ш.“№459, противозаконно е присвоена чужда движима вещ –автомобил марка „Пежо“ модел 508 ACTIVE2.0, с номер на рама по документи VF38DRHF8CL023637, собственост на Лизингова къща“С. лизинг“ЕАД с ЕИК *****-престъпление по чл.206 от

НК. След извършена проверка на материалите по досъдебното производство са изплатени на 14.12.2020г в СРП с мнение за съд.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото бе изслушана съдебно-икономическа експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице е установило, че неплатените лизингови вноски по процесния договор за периода 06.05.2018г до 06.09.2019г. са в размер на 5 382.36 евро/ с легова равностойност 10 526.96лв./. Вещото лице заключава, че за периода 06.09.2019г. до 29.07.2020г/ или за 10 месеца и 23 дни/ наемната цена на процесния автомобил възлиза на общо на сумата от 4 565.32евро / с легова равностойност 9 454.23лв. / изчислена на база месечна наемна цена от 425 евро на месец.

Въз основа на така очертаната по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Съобразно съдържанието на сключения договор страните са уговорили ползването на определена вещь – процесният лек автомобил – собственост на ищеца срещу задължение на ответника за плащане на възнаграждение лизингови вноски. Предвидена е и възможност за прехвърляне на собствеността на ползвателя при условие, че бъдат редовно изплатени всички дължими вноски в уговорения срок. Няма спор, че така сключения договор съставлява договор за лизинг по смисъла на чл.342 и сл. от ТЗ.

Безспорно се установи, че ищцовото дружество в качеството на лизингодател по процесния договор е изправна страна по валидно учредената с ответника облигационна връзка като е изпълнил основното си задължение и в деня на сключване на договора, а именно на 21.09.2017г е предал за ползване на ответника лизинговата вещь – процесния автомобил, подробно индивидуализиран в договора. Ответникът в качеството на лизингополучател е поел задължението да плаща на 24 равни месечни вноски всяка в размер на 340.67евро лизинговото възнаграждение на първо число на месеца, съобразно погасителен план, неразделна част от договора и това е. Установи се, че ответникът е заплатил само част от лизинговите вноски и дължимите за периода 06.05.2018г до 06.09.2019г. лизингови вноски са останали незаплатени. Ищцовото дружество е упражнило потестативното си право, залегнало в чл.1раздел IX от договора едностранно да го развали поради неплащане на лизингова вноска или друго дължимо плащане от страна на лизингополучателя. Съдът приема, че договорът е едностранно развален от изправната страна по правоотношението поради виновно неизпълнение на другата страна, като това е станало на 09.08.2019г - датата на която е връчена нотариалната покана, връчена в хипотезата на чл.47, ал.5 от ГПК, в който момент едностранното волеизявление на ищеца е достигнало до знанието на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл.345, ал.1 от ТЗ лизингополучателят има задълженията на наемател съгласно чл.232 от ЗЗД. Установи се от сключението на вещото лице, че неплатените от ответника лизингови вноски за периода 06.05.2018г до 06.09.2019г са в общ размер от 5 382.36 евро/ което е в рамките на заявената искова претенция. В тежест на ответника бе да докаже възражението си, че е заплатил повече лизингови вноски, което не

бе сторено от същия.

Тук е момента на се обсъди възражението на ответника, че лизинговия автомобил е върнат на поради неизправност през месец юни 2018г и в тази връзка не дължи плащане на лизинговите вноски до края на договора 06.09.2019г. същото е неоснователно.

По категоричен начин се установи, че на 09.08.2019г. ответникът е поканен изрично от ищеца да му върне процесната вещ, което не е сторено от него. Бездействието на ответника да изпълни задължението да върне веща е довело до търсене на съдействие на ищеца от органите на МВР с подаване на сигнал на 22.09.2019г, станал повод да се образува досъдебно производство за евентуално престъпление по чл.206 от НК, като материалните по това разследване. са изплатени на СРП на 14.12.2020г. Установи се от обсъдените доказателствени материали -приемо-предавателен протокол от 29.07.2020г и подкрепящите го гласни доказателства, че автомобилът е върнат на 29.07.2020г.

Ето защо искът с правно основание чл.345, ал.1 от ТЗ е изцяло основателен и следна да бъде уважен като следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 5382.36 евро , представляваща неплатени лизингови вноски за ползването на автомобила за периода 06.05.2018г до 06.09.2019г/ датата на изтичане на договора/ ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба -22.01.2021г до окончателното изплащане на сумата.

По претенцията по чл.345, ал.2 от ТЗ съдът намира следното:

Съгласно визираната материално правна норма разходите по поддръжка на вещта са за сметка на лизингополучателя.Установи се, че съгласно изрична клауза в процесния договор за лизинг раздел V, т.7 лизингополучателят се е задължил да заплати на лизингодателя сумите по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ и по застраховка „Пълно каско“ за целия срок на договора ,както и данък превозни средства по ЗМДТ.Безспорно се установи от обсъдената по-горе доказателствена съвкупност, че ответникът дължи на ищеца заплащане на следните суми: сумата от 694.63лв. за застраховка „Пълно каско“ за периода от 21.09.2018г до 20.08.2019г , съгласно застрахователна полица „Каско на МПС“№0313180300002524 на „ Д. 3.“АД, сумата от 366.07лв. за застраховка „Гражданска отговорност“ за 2019г както и сумите от 96.87лв. за ДМПС за 2019г и 106.56лв. за ДМПС за 2020г до 27.09.2020г датата на връщане на автомобила. Следва да се отбележи, че ответникът не оспори дължимостта на тези суми, нито противопостави възражения , че ги е платил. Единствено възрази за плащане на сумата от 400лв./ по сигмента претенции по чл.345, ал.2 от ТЗ/- заплатената от ищцовото дружество глоба по електронен фиш като противопостави възражение, че не е управлявал автомобила в инкриминирания момент на 21.09.2017г., но това възражение не бе доказателствено обезпечено от негои остана голословно. Ето защо и тази сума от 400лв. е дължима по силата на договорната им обвързаност между страните

Предвид изложеното претенциите, черпещи правно основание в разпоредбата на чл.345, ал.2 от ТЗ се явяват основателни и следва да бъдат уважени.

По претенцията с правно основание чл.347, ал.2 от ТЗ във вр. с чл.236, ал.2 от ЗЗД съдът намира следното:

Съгласно визираната материално правна норма за договора за лизинг се прилагат съответно правилата на договора за наем като законодателят изключва част от разпоредбите на ЗЗД касаещи уредбата на договора за наем. Разпоредбата на чл.236, ал.2 от ЗЗД не попада в изключенията, поради което намира приложение. Съгласно тази разпоредба ако наемателят продължи ползването въпреки противопоставянето на наемодателя, той дължи обезщетение, което обезщетение съгласно трайната съдебна практика е равно на размера на наема за съответния период на ползване след прекратяване на договора. Ищецът се е противопоставил по един недвусмислен начин ползването на вещта да продължи и след прекратяване на договора, като това противопоставяне е доведено до знанието на ответника на 09.08.2019г. с връчването на нотариалната покана. Въпреки това ответникът е продължил да ползва вещта и след датата на, която е следвало да изтече срока на договора 06.09.2019г/ преди да бъде предприето действие по развалянето му по чл.87 от ЗЗД/ до 29.07.2020г., на която дата дефакто лизинговата вещ е върната на ищеца. За периода 06.09.2019г до 29.07.2020г. ответникът дължи на ищеца обезщетение, което според заключението на вещното лице възлиза на сумата от 4 562.32 евро.Ищецът е заявил тази си претенция в по-малък размер от установения , а именно 3 825евро и при ненаправено изменение на иска по реда на чл.214 от ГПК този иск следва да се заяви предявения му размер, които в случая се явява изцяло основателен, ведно със законната лихва върху главницата от 3 825 евро, считано от датата на подаване на исковата молба -22.01.2021г до окончателното изплащане на сумата

По разноските:

На основание чл.78, ал.1 от ГПК ищецът има право на разноски, което искане е направено своевременно. Ищецът е сторил следните съдебно-деловодни разноски както следва: държавна такса в размер на 971.18лв., разноски за вещо лице 300лв.В това производство ищцовото дружество е защитавано от юрисконсулт, поради което и на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр.с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ му се дължи сумата от 360лв./ юрисконсултско възнаграждение/.Ето защо ответникът следва да заплати на ищеца и сумата от 1 631.18 лв. разноски по делото.

Воден от горното Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЮЛ. Р. М. с ЕГН ***** от село Д., община В., област пазарджик, ул.“К. и М.“№3 да заплати на „Л. к. С. лизинг“ЕАД с ЕИК ***** със съдебен адрес гр.С., бул.“Б. ш.“№ 459 следните суми: 1/ сумата от 5 382.36 евро, представляваща неплатени

лизингови вноски за периода от 06.05.2018г. до 06.09.2019г. по договор за лизинг №53696/21.09.2017г. , 2/ сумата от 3 825 евро, представляваща наемна цена за ползване на автомобила за периода 06.09.2019г до 29.07.2020г 3/ сумата от 694.63лв. , представляваща застраховка „Пълно каско“ за периода 21.09.2018г до 20.08.2019г., 4/ сумата от 366.07лв. за застраховка“Гражданска отговорност“ за 2019г. 5/ сумата от 96.87лв. данък моторно превозно средство за 2019г, 6/ сумата от 106.65лв. данък моторно превозно средство за 2020г.7/ сумата от 400лв. дължима по издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на исковата молба -22.01.2021г до окончателното изплащане са сумите

ОСЪЖДА ЮЛ. Р. М. с ЕГН ***** от село Д., община В., област пазарджик, ул.“К. и М.“№3 да заплати на „Л. к. С. лизинг“ЕАД с ЕИК ***** със съдебен адрес гр.С., бул.“Б. ш.“№ 459 сумата от 1 631.18 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд -Пазарджик в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____